

p. 3...

150 productors. Ja veus la diferència. Com és que l'agència de disciplina urbanística té 1.200 expedients i no els resol? Com és que sols tenen 4 treballadors per controlar 700 km2? No es resol cap delicte ecològic greu fa anys, siguin pedreres, residus o aigua. Algú recorda cap actuació de la fiscalia de medi Ambient els darrers 5 anys? Fixau-vos que quan es descobreix una il·legalitat molt bèstia, la conselleria de torn fa una nota de premsa dient "s'ha obert expedient, els responsables podrien ser multats amb 100.000 euros". Després però, les sancions no se solen fer efectives, caduquen o minven fins a ser ridícules, per això mai hi ha notícies de tancament d'expedients i multes cobrades. Això no és Sicília, però la veritat és que Mallorca és bastant Napolitana. Ara hi ha alguns polítics bons

a la Conselleria de Medi Ambient, que volen redreçar part d'això, esperem que els deixin.

De fet, la gestió dels residus ha estat una mostra de les activitats poc clares que relacionen algunes empreses i institucions. Amagar i abocar residus, incinerar les restes de la nostra societat,... on és el límit?. Aquí es fa negoci de tot: de l'habitatge, del sistema de residus i la incineració, dels residus de la construcció. Fixau-vos que sols la meitat dels residus d'obra va a parar al sistema legal, són dades del gestor Mac-Insular. La resta se'n va davall l'estora, a milers d'abocadors il·legals escampats arreu. Sembla que el responsable dels residus sigui "Toni Soprano". Com deia abans, hi ha prop de 500 expedients per abocaments de

residus i 1 sòl instructor. Com punyeta no hi ha d'haver impunitat?

Per una altra banda. Les previsions de creixement demogràfic (no ja turístic) fan una valoració poc esperançadora. Les Balears fa temps que hem superat el milió d'habitants. La nostra societat està prou conscienciada de les limitacions de recursos a unes illes tan petites? Lo suficient per acceptar mesures de decreixement sostenible que posin fre a l'onada turística i urbanitzadora, que s'alimenten una amb l'altra. Parlant amb la gent, amb bones, veus que la majoria té seny i està disposada a assumir canvis cap a una transició més ecològica, tots volem viure millor al cap i a la fi. Quan expliques a la gent que el Pla Territorial permet edificar fins als 3 milions de

places, es posen les mans al cap. Hi ha un factor de conscienciació brutal ara: teniem turistes 6 mesos i concentrats dins certs espais. Ara hi ha més turistes, més temps i escampats per tot el territori. Molta gent està dient prou, ho reflecteixen la majoria de les enquestes dels darrers 2 anys. El Govern i els Consells han de veure això, posant els turistes per davant de tot hi ha un risc de desencís molt gran, i no ens ho podem permetre. Hem votat partits, no a l'Iberostar ni a Mathias Kuhn. I sobretot no ens hem de resignar, queda molta terra fèrtil, viva, bella i val la pena defensar-la.

Els llibres són EXCUSES

PER UN FIRAIRE

La Fira del Llibre Anarquista de Mallorca sorgeix com a proposta a inicis del 2013 amb les primeres passes de la Coordinadora Llibertària de Mallorca i en uns anys en què arreu de l'Estat aquest tipus d'actes s'estaven expandint i consolidant. A més a l'illa hi havia projectes editorials, llibreters i de distribució com Els Oblidats, Sa Botigueta, *transitant* i Es Fullet Perdut d'en Rotget que animaven el panorama literari.

En principi era una proposta més entre el mar de ponències i projectes que es volien engegar en aquells temps. Ben aviat ens adonarem del monstre que havíem creat. Assemblees, ponents, camisetes, *distris*, grups de cuina, bitllets, allotjament, préstecs, autofinançament, tríptics, paradetes, permisos, correus... i un extens etcètera que durant mig any conformen el nostre vocabulari quotidià. Tres dies de nirvis i esgotament, tot per no tenir ni temps per fullejar els llibres que hi ha. La pregunta seria: per què és fa idó? Doncs pel mateix que els pàgesos es passen mesos cuidant l'hort: pels fruits que en surten.

Els principals beneficis que treim cada any de *sa Fira* no tenen a veure amb el balanç econòmic. L'organització, els aspectes tècnics, els debats entre bambolines sobre els formats dels actes o les qüestions de gènere, l'aprenentatge teòric, la creació de xarxes, amistats, relacions i espais de cures són, per a mi, de les collites més profitoses.

Sobre l'organització i les feines tècniques hem procurat durant els quatre anys de *sa Fira* distribuir, rotar i formar-nos en les tasques bàsiques de tot esdeveniment: difusió, economia, cuina, contacte, programació... Ja sigui a través de comissions o de

manera més informal s'intenta poder aprendre les unes de les altres, apoderar-nos i fer-ho nosaltres mateixes. Hi ha tasques que s'aprenen d'un any per l'altre, com portar la tresoreria o serigrafiar camisetes, altres que necessiten anys i anys d'aprenentatge, com el disseny gràfic o el funcionament d'un equip de so, i algunes que ni amb dècades s'assoleixen, com fer una bona paella.

Quant als actes, any rere any hem volgut rompre amb la verticalitat de l'autor-públic, fomentar la participació, aconseguir profunditat en els debats i donar veu a altres formes d'expressió artístiques i literàries. Així doncs, la presentació de llibres són un acte més, no el principal. Les arts escèniques, la música, les taules rodones, les dinàmiques de discussió en petits grups, els tallers que entremesclen parts teòriques i pràctiques o les presentacions amb diverses autores són les que fan veure que hi ha vida més enllà del llibre d'assaig. A aquestes reflexions hi hem d'afegir també la transversalitat de la qüestió de gènere en les veus dels actes on malgrat tot encara ens queda un llarg camí per recórrer¹.

No obstant, res de tot això seria possible sense la xarxa de relacions i capacitats que es posen en marxa per *sa Fira*. Aquesta no és sols l'assemblea que la gestiona, és tot el gruix de gent que està als voltants d'aquesta. Tan imprescindible com la pròpia assemblea. Des de les que fan el pa, els grups de cuina o les que aferren cartells fins a la gent que fa torns de barra formen part de la tela d'aranya que sosté *sa Fira*. Una xarxa que s'estén més enllà de les fronteres insulars en tant que a *sa Fira* assisteixen companyes d'arreu amb qui també es teixeixen noves i diverses complexitats.

A més d'aquesta xarxa, es generen uns lligams molt més forts entre les persones que passen gairebé 6 mesos treballant juntes. Uns lligams que en ocasions esdevenen en perllongades amistats i el que sorgeixi...

Cosa que fa que amb els anys hàgim après a tenir cura col·lectiva de no cremar-nos, d'estar pendents les unes de les altres, d'oferir-nos pel que calgui i a rebre ajuda quan la necessitem.

Si he volgut expressar totes aquestes reflexions, que sempre es quedaran curtes, és perquè vegem la importància dels processos davant els resultats. A *sa Fira* els llibres són el de menys. Moltes de les coses que fem i aprenem durant sa Fira ens serveixen després en el nostre quotidià i en els nostres col·lectius. Els processos són armes de construcció col·lectiva i no els hem de menysprear. Els 3 o 4 dies que dura una Fira no són la culminació de res, són part d'un procés molt més ampli. El procés per l'autonomia, l'auto-organització i el suport mutu, el procés per l'anarquia.

A les meves amigues Firaires, amb vosaltres arreu.

notes

¹ Se'ns cola el patriarcat <https://firallibreanarquistamallorca2015.noblogs.org/comunicats/sens-cola-el-patriarcat/>

Amigues i Amics de **Francesc Tomàs i Oliver** els/les pots trobar a:

Ciutat ~ Ateneu Llibertari Estel Negre
Ciutat ~ Ateneu Talaot Rebel
Ciutat ~ Ca Ses Mopis
Ciutat ~ CNT Palma
Ciutat ~ Transitant
Felanitx ~ Ateneu de Felanitx

Mallorca ~ Assemblea Antipatriarcal
Mallorca ~ Contrainfo.cat
Mallorca ~ Coordinadora Llibertària
Mallorca ~ Els Oblidats
Manacor ~ Ateneu lo Tort
Manacor ~ Collectiu Arrels

Menorca ~ Memòria Llibertària

Pollença ~ Ateneu Popular de Pollença

NOSALTRES?

Contacte: nosaltres@riseup.net

Tiratge ~ 250 exemplars gratuïts

Edita: *Blat del Pla Impressors*

DL: PM 1259-2016

NOSALTRES Nº 02 2016 hivern

Amigues i Amics de Francesc Tomàs i Oliver a les Balears i a les Pitiüses

PORRERES 1936 2016

El passat dia 2 de novembre es van iniciar els treballs d'obertura, localització i estudi d'una de les fosses més grans de Mallorca, on es calcula que hi ha prop de 120 assassinats per les seves idees, entre ells nombrosos anarquistes. Diverses companyes del NOSALTRES han participat de les feines, aquí teniu un testimoni.

PER P.J. GARCIA

Dia dos de novembre va ser un dia històric per tots aquells que creiem que cal recuperar la memòria dels vençuts de la guerra civil de 1936 al 1939. Aquell dia varen començar els treballs per a l'exhumació de les diferents fosses comunes del cementeri de Porreres. Han passat molts anys des de la mort del dictador i encara molts més des de la data de l'alçament feixista i del començament de la gran repressió. Guerra a Mallorca, llevat d'uns dies al lllevant, no n'hi hagué. El que si hi hagué fou una repressió brutal contra totes aquelles persones que s'havien significat d'alguna manera o altra en contra d'un món que creien injust i que volien canviar. Una repressió que tingué moltes cares: l'assassinat, la tortura, l'empresonament, els judicis totalment injustos, l'embargament de béns o l'estigma dels veïnats. Moltes cares i un sol objectiu, aniquilar tota idea de canvi en la societat per molts d'anys. Fer por. Molta por. I ho aconseguiren.

Així doncs, dia dos de novembre del 2016 es varen començar unes tasques que s'havien d'haver començat, si més no, a partir de 1976. I és que aquella transició, que ens han venut com a modèlica, no només no fou capaç de recuperar la memòria dels vençuts, sinó que hi posà una gran llosa al damunt que ens ha costat quaranta anys de superar. I amb moltes dificultats. Ara, però, ja no té tornada enrere. A partir d'ara és impossible aturar el torrent d'exhumacions, de justícia i de dignificació dels vençuts del 1939. I això ho vaig tenir clar dia tres de novembre, quan era a dins la fossa de Porreres, levant terra i excavant, amb tota la cura del món, per poder treure les restes d'una persona que em varen dir que possiblement era un mort anònim, sense

recursos, que va ser enterrat abans del 1936 a la fossa comuna. Un pobre al qual no li varen poder pagar un enterrament millor. Un d'aquells molts cossos que s'han trobat i que han anat a parar a l'ossera municipal, ja que res tenen a veure amb l'empresa que s'està portant a terme. Uns ossos que no feien més que nosa i que eren presents aquí i allà, arreu de les fosses i que fins i tot molestaren quan el 1936 hagueren de fer, a sobre d'ells, les noves fosses comunes per tirar-hi els cossos dels vençuts. En aquell moment, que amb tanta cura treia l'anònim que acabaria a l'ossera, vaig aixecar el cap i vaig trobar més d'un centenar de persones, en silenci, gairebé incapaces de parlar, moltes d'elles contenint les llàgrimes i resseguint amb la mirada cada pinzellada que arqueòlegs i voluntaris fèiem per tal de desenterrar, centímetre a centímetre, aquells cossos.

Es notava a l'ambient que alguna cosa molt gran estava succeint en aquell instant. No només s'obria una fossa, sinó una riuada de sentiments que inundava tant als familiars com a tots els curiosos que passaven hores embadalits mirant com nosaltres, pinzell i espàtula en mà, anàvem traient el que la terra havia guardat tants anys. I a la vora dels ossos, culleres, botons, tinters..., elements humanitzadors enmig de tanta terra i pols. Aquestes setmanes a Porreres hi ha hagut un riu de gent constant que anava a veure com avançaven les excavacions, com de mica en mica anaven sorgint noves fosses de davall la terra i com, amb meticulosa precisió, els arqueòlegs exhumaven els individus i se'ls emportaven a la carpa per fer-los un primer estudi que permetés posar-los nom. Tot el dia,

des de les deu del matí fins a la posta de sol el cementeri de Porreres s'ha convertit en un lloc de peregrinació per moltíssims mallorquins que eren conscients de la importància d'aquestes tasques. Entre plors, xiuxiejos en veu tremolosa i emocions a flor de pell, no s'aturaven de sentir històries, les més tristes que un es pot imaginar, sortides de la boca d'una filla, d'un net o d'un nebot que un dia va deixar de tenir notícies del seu familiar i que, després de vuitanta anys encara no sap que se'n va fer: potser d'ell siguin els ossos, encara anònims, que té al davant a mig desenterrar. Històries molt crues, pronunciades amb llàgrimes als ulls.

Llàgrimes d'esperances. S'ha obert el relat, el darrer capítol, i ara no es podrà aturar fins al punt i final.

Tampoc podré oblidar mai la quantitat de vegades que he sentit donar les gràcies als arqueòlegs i voluntaris en el poc temps que he estat excavant a Porreres. L'equip d'Aranzadi, conscient d'allò que suposa el que estan fent, ha sigut capaç d'empatitzar plenament amb tota la gentada que ha passat pel cementeri. Com més gent acudia a la fossa i més demanaven, més contents estaven els arqueòlegs (i en Peter), encara que haguessin de repetir per enèsima vegada la mateixa contarella. Ha estat com una comunió que difícilment creia possible.

De tota aquesta experiència que he viscut durant l'excavació, a la que no he aportat gairebé res, només em quedarà una espineta clavada que esperar que es pugui solucionar. A la fossa es calcula que hi pot haver més de 115 persones i a hores d'ara, quan estic escrivint aquestes línies, han trobat una cinquantena de cossos. Al bell mig de la zona on es feien les fosses comunes, als anys cinquanta hi varen construir una edificació amb nínxols. Excavar-hi a davall, ara per ara, és impossible. Molts parlen d'enderrocar l'edificació i traslladar els nínxols, per poder acabar d'excavar la fossa i treure tots els cossos que hi ha sepultats. Esper que així sigui i que no haguem d'esperar més a fer justícia amb els vençuts d'una guerra que no va ser tal.

Cicles de desig, LÍNIES DE FUGA

després de quatre anys

L'espai Transitant tanca les seves portes a finals de 2016. Quatre anys després de la seva obertura, cal reflexionar vers la seva evolució i punt final. Les finestres continuen obertes, les línies de fuga no aturaran.

PER TRANSITANT

Transitant; llibres i línies de fuga va obrir les portes al novembre de 2012.

L'eclosió del 15M l'any anterior havia despertat noves inquietuds. La politització de la vida quotidiana estava a l'ordre del dia, era un moment d'experimentació i d'energia creativa en què es teixien laços d'amor i complicitat. En aquest context, des del desig, va cristal·litzar la idea de muntar una llibreria que fos referent en assaig crític radical. Teniem ganes de dur a Mallorca aquells llibres que s'havien de cercar fora. La situació política havia canviat i les lectures que ens captivaven podien interessar a molta més gent. Tenir els llibres a mà ens donaria l'oportunitat de llegir i reflexionar juntes... I sempre hem cregut que el pensament radical du a actuacions radicals. La lectura com un camí cap a l'acció.

En relació a la idea de camí, de procés... va sorgir el nom del projecte; en gerundi: *transitant*.

El nom expressava la voluntat de ser una proposta flexible, amb línies de fuga obertes cap a una possible cooperativa de treball. I efectivament durant aquests quatre anys *transitant* ha anat mutant per adaptar-se a les circumstàncies (personals, econòmiques, col·lectives...). Si bé s'han aconseguit moltes coses, no ha estat possible generar cap lloc de feina amb unes condicions i remuneració dignes.

Transitant va començar com una associació amb un local al carrer Socors de Ciutat, amb dues persones molt ben avingudes, un fons d'uns cinc-cents llibres i un cafetó on es podia pagar amb moneda social (el talent, avui en desús). Aviat es va establir una agenda d'activitats que setmana a setmana aportaven contingut: documentals, presentacions de llibres, concerts... sempre amb un temps per al debat i la discussió. Cada vegada s'acostava més gent a

transitant, encara que molts pocs es decidien a fer-se socis i pagar una quota per a poder sostenir-lo econòmicament. Tampoc no es venien molts llibres però es generava comunitat: Sense cercar-ho van aparèixer diferents persones amb ganes de participar: fer permanències, dissenyar material de difusió, muntar alguna activitat, ajudar en una festa...

No estava previst, però *transitant* estava esdevenint un projecte híbrid, amb gent implicada a diferents nivells, segons les ganes de cadascú. La presa de decisions, la responsabilitat i la feina es repartien heterogeniament, de manera fluida, sense una estructura específica. L'experiència de funcionar així creim que ha estat molt positiva. Per contra, ha estat una llàstima no tenir el recolzament econòmic en forma de quotes que una llibreria associativa necessitava per tirar endavant.

Dels inicis, a l'any 2013, recordam amb alegria la feina que vàrem fer des de *transitant* per engegar la primera Fira del Llibre Anarquista de Mallorca, una proposta sorgida de la Coordinadora Libertària que ha esdevingut una cita anual indispensable.

Després, a la primavera del 2014, *transitant* va organitzar, finançades amb l'objecció fiscal, unes Jornades en defensa del territori que varen suposar el desembarcament a Mallorca de la crítica antiindustrial i l'antidesenvolupisme.

I així fins avui, s'han combinat activitats de gran format amb altres més senzilles. Des d'actes hiper polititzats com sopadors solidaris amb preses anarquistes fins esdeveniments lúdics o culturals com les multitudinàries festes d'aniversari amb música, teatre o poesia cada desembre; o els habituals concerts d'estiu d'Olivier Goulet i altres músics.

Han passat quatre anys i el projecte ha madurat. Si bé la incertesa econòmica ha estat una constant, en encetar el 2016 *transitant* s'havia consolidat en diferents vessants:

- Una llibreria especialitzada en assaig polític i crítica social; en permanent contacte amb nombroses editorials i distribuïdores de textos radicals de tot l'estat.
- Un node dins la xarxa de moviments socials de l'illa, amb relacions sòlides amb col·lectius variis.
- Un espai de reflexió i pensament autònom en torn a grups de lectura, grups d'autoformació, tallers i jornades...
- Un centre social des d'on muntar activitats autogestionades que ens interessin, per part del grup de *transitant* i de gent afí, que ha tengut l'espai i els recursos de l'associació sempre a la seva disposició.
- Un espai reconegut també al barri de Canamunt i en l'àmbit cultural alternatiu de Ciutat.

Malgrat tot això en les darreries de l'any decidim tancar una etapa i posar punt i final a l'aventura. El ritme de feina que hem duit és esgotador. La situació econòmica no permet passar a un treball remunerat i la il·lusió i l'energia tenen els seus cicles. Si no hi ha desig trobam que no val la pena. El context ha canviat i les nostres xarxes de complicitats i afectes s'estan debilitant.

Transitant ha estat una festa i és prudent retirar-se abans que s'aturi la música. La vida apunta ara cap altres punts de fuga...

El NOŠALTRES núm. 01 s'ha distribuït a: Manacor, Palma, Inca, Felanitx, Pollença, Maó, Cornellà, Bilbo, València, Tarragona, Barcelona, Madrid, Lausana i Estocolm.

Voleu distribuir-lo? Podeu demanar-ne exemplars al nostre correu: nosaltres@riseup.net

CORRESPONDÈNCIA

Les companyes **DELS OBLIDATS**, fan feina per tirar endavant un catàleg de premsa anarquista. Si voleu contactar: info@elsoblidats.org

Ciment, turistes i espais naturals. Conversa amb TERRAFERIDA

L'illa de Mallorca és un indret de poc més de 3600 km2 on l'ésser humà ha viscut una certa convivència al llarg del temps. L'arribada del turisme de masses ha modificat el diàleg entre humans i natura fins a convertir l'illa mediterrània en una macro mercaderia on tot i la terra també - és a la venda. Conversam amb Terraferida per aclarir algunes idees.

ENTREVISTA PER J. MAÍZ

Què és Terraferida? Per què sorgeix el col·lectiu?

Al gener del 2015 un col·lectiu de 8 persones preocupades pel consum de territori i la conservació dels recursos naturals, decidirem obrir un compte de Twitter i Facebook. La idea era divulgar imatges i problemes ambientals, fent una crítica al model urbanístic i turístic depredador que tenim. La cosa va anar com un tir i poc després vam obrir un blog i un canal de telegram. El col·lectiu, els col·laboradors i els seguidors no han parat de créixer i ara ja ens hem constituït en associació, perquè sovint arriben denúncies greus i pensàvem que s'havien de registrar davant les administracions.

Aquest estiu la cosa ens ha fuit de les mans, no ha passat un dia que no rebéssim imatges de denúncia de la massificació turística, per divulgar-les als nostres perfils. Intentam donar sortida al que ens envia la gent, que ara ja sap que pot comptar amb nosaltres per tenir un major impacte públic. No sabem què serem en ser grans, tot està obert. Però vaja, esteim molt contents de la resposta de la gent.

Quines diferències hi ha entre el vostre col·lectiu i els altres col·lectius ecologistes ja presents a Mallorca (GOB, Amics de la Terra,...).

Terraferida és un col·lectiu petit, sense socis, ni quotes fixes, ni pressupost (el 2016 l'hem passat amb uns 300 euros) ni professionals, ni local... Tot és treball voluntari en xarxa amb els col·laboradors, siguin coneguts o anònims, que ens fan arribar informació sobre temes ambientals. El GOB deu tenir uns 2.000 socis, un gran pressupost, professionals i 40 anys d'història. Terraferida pot desaparèixer demà mati i no passaria res, no som imprescindibles com el GOB o l'OCB. Sigui com sigui intentarem sumar

esforços, vivim una situació d'emergència ecològica sense precedents i tots podem fer alguna cosa, no importa la fórmula.

Com funcioneu?

Tenim un grup de telegram molt dinàmic, on hi participen unes 20 persones, que sempre està actiu. Entre tots miram d'estar al dia dels temes ambientals, cercam opinions de gent que controla temes, compartim informacions i via correu consensuam posicions sobre temes més complexos, elaboram documents i articles... Això té inconvenients, perquè és una mica caòtic, però evita desplaçaments, reunions interminables i haver d'estar sotmesos a estructures, que si bé són més sòlides, són pesades en molts aspectes. Per nosaltres també és nova aquesta manera de funcionar, el temps dirà com evoluciona.

El model econòmic de Mallorca i de les Balears genera un consum de territori, recursos,... gairebé depredador. En som conscients?

Les zones urbanes de Mallorca s'han quintuplicat els darrers 50 anys. De fet hem urbanitzat 7 vegades més en 60 anys que en els 4.000 anys anteriors. Les dades són bestials: El 1956 la superfície urbanitzada era de 48 km2 i ara ja frega els 250 km2. Aquesta economia ha devorat 1 hectàrea al dia durant 60 anys, i segueix igual. Terraferida vol que aquestes dades surtin del món acadèmic i que el públic les conegui, perquè darrere aquestes xifres no sols perdem un paisatge que ens agrada, també perdem terra fèrtil, sobirania sobre els recursos locals, ens feim més dependents de l'exterior i enterram la cultura pròpia davall tones d'enderrocs. És un mal negoci que cal capgirar.

Quina responsabilitat tenen les Institucions?

Fa 40 anys que es parla de canviar el model i si ens fixam, els partits progressistes han assumit aquest discurs. Ara bé, la realitat és que cap majoria ha volgut o ha pogut canviar-lo. Canviar el model passa per preservar el paisatge i els recursos, implica frenar la urbanització sobre territori no transformat, començar a eliminar places turístiques i fer una transició energètica per un escenari sense petroli, que ja arriba, t'has d'enfrontar a grans hotelers, grans constructors, alguns

bancs... que han acumulat molt de poder, i també a alguns milers de persones que viuen de l'especulació associada al creixement. Les institucions i les majories que les ocupen, els hi tenen por, potser més de la que toca. Esteim segurs que molta gent defensaria polítiques ambientals avançades. Fins al 2003 es van prendre mesures per salvar espais, ampliar la protecció, frenar urbanitzacions... després però, s'han imposat les polítiques neoliberals més bèsties a costa de capolar territori. I aquestes polítiques no s'estan revertint o sols es fa de manera parcial. És molt dur per exemple veure com PSOE, MES i Podem executaran projectes com el de l'autopista Campos-Llucmajor, a la que es van oposar durant dècades, cremant més terra i 42 milions d'euros públics.

És l'impost turístic una solució?

La primera ecotaxa, implantada l'any 2002, no era una verdadera taxa ambiental, però pensam que en general es va aplicar amb bon criteri (compra de finques emblemàtiques, demolició de bucs impactants, parcs naturals...). Amb els diners de la nova taxa es podrien fer grans coses, el problema és que el govern ha volgut acontentar a patronal i grans hotelers, que se'n duran una part del pastís. Que s'usi l'ecotaxa per posar rajoles noves a zones turístiques i fer promoció per dur més turistes és frau a la gent, i contradictori amb l'esperit de la taxa original que milers de persones vam defensar als carrers, als bars i al Parlament.

Teniu alguna proposta per solucionar aquesta situació?

Moltes! Modificar els plans urbanístics que permeten arribar als 3 milions de places (ara som 1 milió), per cada plaça turística nova 2 de baixa, prohibició d'edificar més xalets al camp (on queden 100.000 parcel·les edificables), moratòria de camps de golf i ports esportius, recuperar els Parcs Naturals i les seves plantilles, contenir l'onada de lloguer turístic il·legal, no fer més autopistes... Amb tot l'estalvi que suposa renunciar a ampliar infraestructures i recuperar els diners de la corrupció, podríem incentivar totes les activitats econòmiques que no suposin devorar més territori, que tinguin baix impacte ambiental i siguin socialment més justes.

Les massives manifestacions històriques de les Balears tenen relació amb la protecció i el conservacionisme d'espais naturals. Quin paper hi jugarà la societat civil?

Pensam que hi ha una enorme massa social, potser més gran que mai, que rebutja seguir creixent fins que això peti del tot. Molta gent confiava que el nou Govern recolliria aquesta sensibilitat, que ara ja és pura supervivència, però no és així. En 16 mesos no han estat capaços de proposar cap mesura potent per protegir

aquesta terra del ciment. La societat hi haurà de pressionar, perquè tenim una ocasió històrica de canviar moltes coses, i no la podem deixar passar.

L'arribada massiva i cada vegada major de turistes ha situat el debat de la massificació al dia a dia de les converses. Feines de denúncia com la que fa Terraferida o la publicació Tot Inclòs han aivat el debat. Però realment, el debat està al voltant de la quantitat o de la qualitat dels turistes com sembleu proposar alguns?

Sí, i de més coses, però en primer lloc la quantitat, perquè l'augment de turistes els darrers anys és extraordinari i no ha suposat una millora de les condicions de vida de la gent, al contrari. Pitjor salaris, més saturació i recursos al límit. A partir de quants milions de turistes estaran satisfets, els qui controlen el turisme? No ho diuen, perquè mai hi estaran. Noltros pensam que l'objectiu ha de ser rebaixar aquestes xifres i redistribuir millor la riquesa, una cosa de la qual no volen sentir a parlar els qui al final de temporada col·loquen milers de milions als paradisos fiscals. Per altra part, alerta amb el "turisme de qualitat" perquè no està clar que ens convingui tant com diuen. Un turista mitjà gasta 250 litres/dia d'aigua, i un "de qualitat" prop de 800 litres/dia. No és increïble que no hi hagi dades irrefutables sobre quin tipus de turista és més convenient? En tot cas, la clau és una distribució de la riquesa justa i la rebaixa dels impactes del turisme.

El consum del territori dels plans de carreteres, l'aposta per un transport públic privat, la creació de macro centres comercials i altres iniciatives privades fan de Mallorca quelcom més que una illa massificada de turistes, no?

El nostre model ha estat el del sí a tot, hotels, urbanitzacions, xalets a fora vila... ara lloguer turístic arreu. A tot això, s'hi va en cotxe, evidentment. El geògraf Albert Quintana, va dir als anys 70 que si s'aplicaven els plans urbanístics, seriem una Illa-ciutat, i ho va endevinar, perquè ja gairebé ho som. Aquest model ens afecta en tots els aspectes i hi ha experts que alerten que s'està carregant l'economia de circuits curts, el petit comerç, molt de producte local, les relacions, una manera d'entendre la vida... Som un lloc únic encara, no hem de permetre esdevenir un lloc qualsevol.

La utilització de les platges de Cabrera convertides en un beach club, l'abocament d'aigües residuals a Son Bosc o la utilització d'aigua potable massiva per regar camps de golf,... certifiquen que hi ha certa impunitat?

La impunitat és brutal i és una cosa cercada, en part. M'explic. Com és possible que tenguem 450.000 places turístiques i sols 1 instructor i mig per tramitar milers d'il·legalitats? Els pagesos, en ecològic, tenen 1 inspector per cada

...P. 4

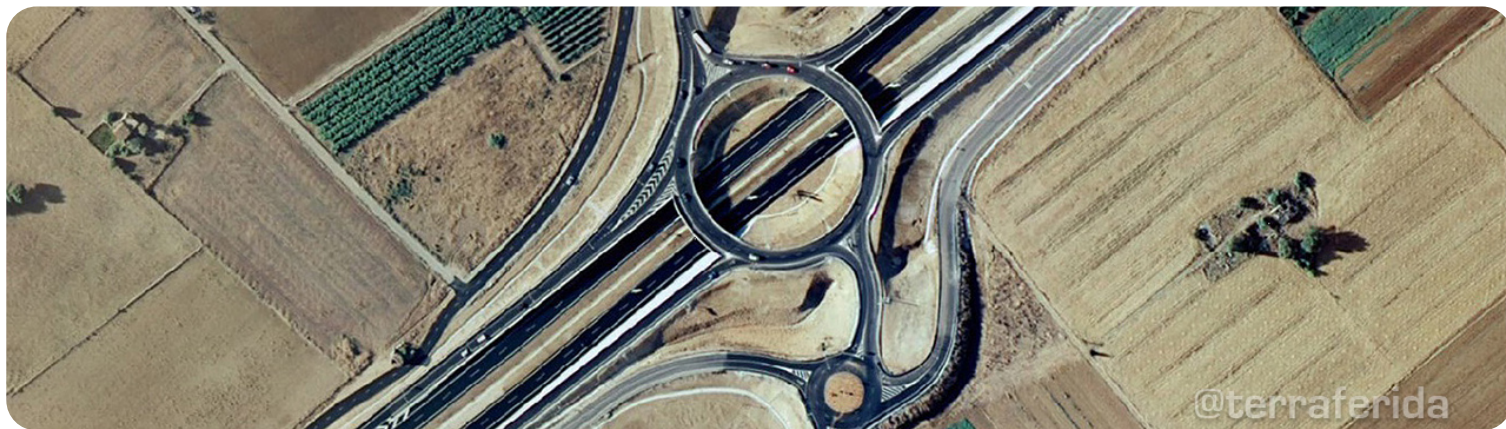

Ateneu Lo Tort
Plaça d'en Joan March, 6 - Manacor

Recaptats a Mallorca més de mil euros per les dones de Kobane

ELS OBLIDATS

@Terraferida
terraferida.cat